

Elajza Parsons

Zamak Vulfenbah

Prevod sa engleskog
Boban Trifunović

OTVORENA KNJIGA
BEOGRAD 2024.

Naslov originala:
Eliza Parsons
The Castle of Wolfenbach

Urednik izdanja:
dr Boban Trifunović

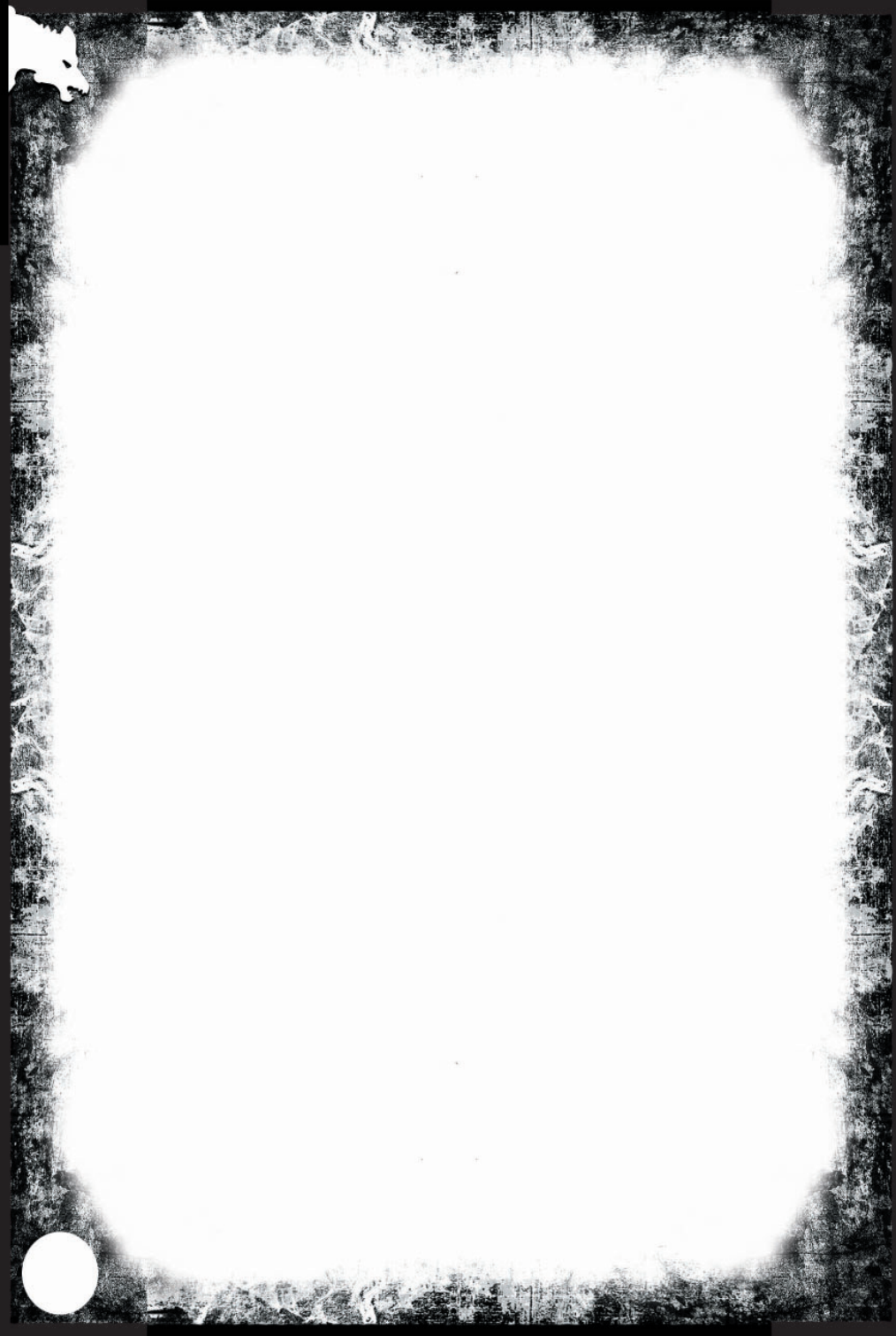
Translation Copyright © za ovo izdanje Otvorena knjiga

Elajza Parsons

1739 – 1811

A highly detailed, black and white decorative border surrounds the central text. The border is composed of intricate, symmetrical floral and foliate motifs, including stylized leaves, flowers, and scrolling vines, reminiscent of Art Nouveau or Arts and Crafts style patterns. The central area within the border is a solid black rectangle.

Knjiga prva

Sat starog zamka samo što je otkucao osam kad su se spokojni stanari susedne kolibe na obodu šume otisnuli na neophodan im počinak posle rada, dok im je um blagosloven čistotom i mirom obećavao milinu. Veče je bilo studeno i burno, kiša je tekla u bujicama, a gromovi u daljini kotrljali su se praveći ogromnu buku po okolnim planinama, dok su blede munje taj prizor tvorile užasnim.

Pjer je već privilegao, a Žaklin se spremala da pođe njegovim stopama kad se začulo kako se konji propinju, a potom i glasno kucanje na vratima; oboje su se uzburnili. Pjer je osluškivao, a Žaklin je uzdrhtala. Kucanje se ponovilo silnije. Zagrnuvši se skromnom odećom, paor je produžio ka vratima zahtevajući da čuje ko ide. „Dva namernika”, odgovorio je meki glas, „ophrvana ovom olujom; molimo Vas, prijatelju, da nam pružite zaklon.”

„Oh”, povika Žaklin, „možda su lopovi koji će nas ubiti!”

„Kakva glupost”, rekao je Pjer, „šta nam pa mogu ukrasti?” Otvorio je vrata i otkrio čoveka kako na nogama održava gospođu koja samo što se nije onesvestila.

„Molim Vas, prijatelju”, rekao je čovek, „dopustite ovoj dami da uđe u Vašu kolibu. Bojim se da joj je oluja zadala obilje muka.”

„Jadna dušica, zaista mi je žao; uđite i budite dobrodošli”, povikao je Pjer.

Žaklin je položila svoju drvenu stolicu kraj ognjišta, pohitala po nešto drva i u trenu im podarila plamen, dok je Pjer smeštao konja u omanju šupu u kojoj

su držali drvo za ogrev i njegov alat, te se vratio sa daminim koferom. Mogli su joj dati tek nešto hleba i mleka, koje su podgrejali, te svoju gošću privoleli da se pogosti. Čovek, za kojeg se činilo da je njen sluga, takođe se poslužio. Pošto se damina odeća uskoro osušila, poželela je da se odmori, ali nisu imali krevet u koji bi je smestili. Jedna jedina soba služila je svakoj svrsi u njihovom životu; njihov ubogi krevet bio je na podu u uglu, premda je bio čitav i čist. Žaklin je gospođu ohrabivala da prilegne. Neko vreme je ponudi odolevala, ali zahvaljujući sve izvesnijem gubitku svesti od iscrpljenosti duha i umora, bila je prinuđena da je ipak prihvati. Ostali su tiho sedeli oko vatre – ali avaj! – užas i nevolje omele su san, a lepa namernica se, pošto je skoro dva sata provela u snu, vratila ognjištu – iznurena i nenaspavana.

„Ima li kakve kuće u blizini?“, pitala je.

„Ne, gospođo“, odgovorila je Žaklin, „nema nikakve kuće, ali valjani stari zamak je na korak, ima i više nego dovoljno mesta, jer samo jedan starac i njegova supruga u njemu žive i, Boga mi, ne bih bila u njihovoj koži ni za sve blagodeti u kojima uživaju.“

„Zašto?“, upitala je dama.

„O draga gospođo, uklet je. Po podovima je prolivena krv, ćelije, natpisi na prozorima, priča se, od kojih se podiže kosa na glavi!“

„I koliko je taj zamak daleko od Vaše kolibe?“

„Nedaleko, gospođo, ako produžite kroz šumu.“

„I mislite li da bi nas tamo primili?“

„O Gospode! Da, gospođo, i hvala Vam takođe: jadne se duše raduju kad ih neko svako malo pose-

ti. Ja se ponekad otisnem onamo usred dana, ali se trudim da se držim podalje od soba i nikad tamo ne ostajem pošto padne mrak.”

„Volela bih”, rekla je dama, „da je moguće tamo otići.”

Pjer je smesta ponudio da je onuda otprati sa prvim znacima zore, a ona se odvažila da to zabranjeno mesto poseti uprkos svim strašnim pričama, koje je o njemu Žaklin ispričala.

Sa svanućem skupina iz kolibe je krenula ka zamku. Gospođu je slabost toliko savladala, od zamora i želje za predahom, da su morali da joj daju konja, a sa njim se jako teško napredovalo kroz gustiš. Naposljetku su ugledali ugledno staro zdanje sa dva krila i kupolom na vrhu, u kojoj se nalazio zamašan sat, visoki zid opasavao je kuću, a sa velike kapije ulazilo se u prostrano dvorište, optočeno grmljem cveća, slomljenim i zapuštenim na zemlji prožetoj korovom koji je posvuda sezao i po stopu u visinu.

Dok je dami sluga pomagao da siđe sa konja, Pjer je pokucao na vrata kuhinje gde je stari par stanovao u jednom od krila, a prilično jako kucanje izmamilo je ženu da otvori pogleda punog zapanjenosti, uperenog u gospođu i njenog lakeja.

„Dobra susetkinjo”, rekao je Pjer, „evo značajne velikodostojnice u velikoj nevolji; potrebni su joj hrana i san, mi je dovedosmo ovde, nije je strah od Vaših aveti, te pretpostavljam da joj možete ponuditi valjan ležaj.”

„Svakako da mogu”, odgovorila je žena po imenu Berta, „svakako mislim da mogu da upriličim smeštaj

dostojan cara, kad se čaršavi provetre. Uđite, gospođo, izgledate izuzetno slabašno.”

Zaista, potreba za predahom prethodne noći mnogo je doprinela njenom ionako slabom držanju, te je bilo teško uvesti je u kuhinju. Berta je podgrejala malo vina, prepekla malo hleba i, ostavljajući Žaklin da se postara za damu, potpalila vatru u ugodnoj spavaćoj sobi u tom krilu, a zatim je iz škrinje izvadila finu posteljinu i iznela je da se provetri.

„Pobogu, moja gospo”, povikala je, „raskomotite se, ja ću se o Vama brinuti, a ako se ne bojite, pripašće Vam soba dostojna princeze.”

Pjer i Žaklin, koji su namerili da se vrate svom svakodnevnom poslu, nagrađeni su velikodušnošću strankinje, koja im je dala dovoljno novca da se, kako su kazali, namire za narednih šest meseci. Izašli su za sobom ostavivši hiljadu zahvalnica, obećavajući da će se svakog dana raspitivati za gospođu, dok god odseda u zamku, premda su u srcima podozrevali da je više nikada neće videti, znajući da duhovi tavore u prostorijama na spratu.

Kad joj je smeštaj udešen, gospođi je Berta pomogla da udobno prilegne i dane dušom. Dala joj je nešto novca da zgotovi hranu i za potrepštine, a zatražila je ležaj i za svog slugu.

Da će se za to postarati, dobra žena joj je obećala i želeći joj miran san, spustila se natrag u kuhinju. „Bog blagoslovio tu jadnu gospu”, rekla je, „jer je krhka poput deteta; sigurna sam da ste prevalili dug put od kuće.”

„Jesmo”, odgovorio je Albert, sluga, „zaista jesmo i moju sirotu gospu more tuga i iznurenost; bojim se